

MAX SEECK

HAMMURABIN ENKELIT

TAMMI

MAX SEECK

HAMMURABIN
ENKELIT

© MAX SEECK JA KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TAMMI 2016

ISBN 978-951-31-9012-5

PAINETTU EU:SSA

Prologi

Hän työnsi Berettan syvälle miehen suuhun ja tunsi puistatuksen kulkevan lävitseen, kun aseensa piippu raapi niitä harvoja, teräviksi pirstaloituneita hampaita, jotka vielä roikkuivat paikallaan. Verta oli kaikkialla. Tapa tiedon hankkimiseen oli karu, mutta he tarvitsivat vahvistuksen kohteen liikkeistä. Miksei kusipää voinut puhua? Hän ansaitsi tulla pahasti hakatuksi. Ja hän todella ansaitsi kuolla. Mutta ei vielä. Ensin hänen oli puhuttava. He eivät saisi päästä kuin koirat veräjistä.

Hän tunsi aseensa liikkuvan kädessään ja huomasi, että mies yritti muodostaa sanoja. Oliko tämä vihdoinkin tullut järkiinsä? Hän veti aseensa nopeasti ulos tämän suusta ja pyyhkäisi piipun puhtaaksi paksusta, sosemaisesta verimassasta. Vanki kakoi verta ja sylki lattialle. Sitten hän näki luutnantin kyykistyvän miehen vierelle ja työntävän korvansa lähelle tämän suuta. Murre oli hyvin voimakasta. Hän ei ollut varma mitä mies sanoi. Ei ollut ymmärtänyt tätä edes silloin, kun he eivät vielä olleet murtaneet hänen leukaansa useita minutteja kestäneen hakkaamisen tuloksena.

Mutta luutnantti osasi tulkita vankia, taputti häntä olkapäälle, katsoi vieressään seisovaa sotilasta silmiin ja nyökkäsi. He olivat onnistuneet. Luutnantti nousi seisomaan, veti vyöstään virka-aseensa ja painoi piipun miehen otsaa vasten.

Hän avasi silmänsä eikä nähnyt verta seinässä. Ei vaikka luutnantti oli vain sekunteja aikaisemmin painanut liipaisinta ja miehen kallon koko sisältö oli sinkoutunut valkoiselle tapetille.

Huone oli nyt tyhjä ja hiljainen. Hän hivuttautui varovasti istumaan sängyn laidalle ja puristi sormensa hiestä märän lakanan si-

sään. Luutnantti oli mitä ilmeisimmin poistunut huoneesta. Muiden täytyi yhä odottaa ulkopuolella. Se, mitä he olivat tehneet – miten he olivat tietonsa hankkineet, ei ollut kaikkien mielestä sopivaa. Tarkoitus ei aina pyhittänyt keinoja. Niin he sanoivat. Ja olivat oikeassa.

Hän istui hetken sängyllä katsellen varpaitaan, nousi sitten vaihalloisesti seisomaan ja tunsi jo valitettavan tutuksi tulleen hui-mauksen. Ulkona oli valoisaa ja jostakin hyvin kaukaa kuului hälytysajoneuvon ulvonta. Hän asteli hitaasti ja tasapainoaan tun-nustellen pienen huoneen poikki ikkunalle ja raotti valkoisia sälekaihtimia. Ikkunan takana avautui puiden ympäröimä parkki-alue. Hän katseli sitä mielteliäänä eikä ollut varma mitä oli odot-tanut näkevänsä.

Hän tuntui tasaisin väliajoin unohtavan olevansa tässä paikassa. Serotonergiset lääkkeet, antipsykootit ja beetasalpaajat tekivät hä-net tokkuraiseksi. Kömpelöksi. Lääkkeet, joiden tarpeellisuudesta hän ei itse ollut alkuunkaan varma. Mutta joita hänen oli kaikesta huolimatta otettava. Eihän hän edes ollut masentunut. Eikä hullu. Mutta hän oli voimaton. Voimaton kaiken sen edessä, mikä pyöri tauotta hänen verkkokalvoillaan. Kaiken sen edessä, mikä ilmestyi hänen eteensä aina kun hän sulki silmänsä. Muistojen, jotka eivät päästäneet irti. Muistojen, jotka pintaan noustessaan toivat muka-naan alkukantaisen kostonhimon.

Hän nojasi pään käsiinsä ja tunsi itsensä huonovointiseksi. Hän ymmärsi nyt, ettei luutnantti enää palaisi huoneeseen, josta oli poistunut jo kauan – vuosia, vuosia sitten. Sen sijaan hän saisi pian vieraan. Tervetulleen sellaisen.

Hän laskeutui takaisin makuulle ja tunsi kuinka hikinen lakana liimautui paljaaseen selkään. Hän sulkisi nyt silmänsä vain het-keksi. Kunnes vieras saapuisi. Sitten he puhuisivat jostakin aivan muusta. Jostakin mukavasta. Kaikki oli jo paremmin. Juuri nyt ei ol-lut mitään, mistä olisi pitänyt olla huolissaan. Eihän kukaan muu edes tiennyt hänen olevan täällä. Kukaan kotona ei pitäisi häntä sääliittäväenä tai heikkona. Täällä hän saisi levätä rauhassa. Kerätä itsensä. Ja palata kotiin entistä ehompana.

Hän hengitti rauhallisesti ja tunsi uppoavansa nopeasti takaisin toiseen maailmaan. Hän saattoi tuntea leijailevansa kohti parempaa paikkaa, jossa hallitsisi tilannetta. Omaa mieltään. Kaikkea. Sitten hän kuuli jälleen kerran tuon kammottavan äänen. Raapiva, narskutuksen tapainen rapina, joka kuului jostakin alemmaa. Lapset olivat yhä siellä. Lankkujen alla. Sydämettömät paskiaiset olivat lukinneet pienokaiset lattian alle. Pakkaseen. Kuolemaan nälkään. Sillä aikaa kun olivat raiskanneet heidän äitinsä. Tappaneet heidän isänsä. Oli tullut aika antaa takaisin. Silmä silmästä.

Hän poimi Berettan takaisin käteensä ja viritti aseensa iskuvasaran.

O S A I

1

Dubrovnik, Kroatia

Antonio Franzo ravisti Herald Sun -sanomalehteä ja siristi silmiään. Kirkas auringonpaiste teki lukemisen miltei mahdottomaksi. Hän hapuili pöydältä aurinkolasinsa ja asetti ne kärsimättömänä silmilleen.

»Hendricks Tonic«, hän sanoi kääntämättä katsettaan vierelleen seisahduneeseen tarjoilijaan, joka katosi nopeasti takaisin baarituksen suuntaan. Antonio nuolaisi auringon kuivattamaa etusormeaan saadakseen sanomalehden sivun kääntymään jouhevammin. Lopulta hänen onnistui ujuttaa sivujen yläkulmia selaava kyntensä urheiluosion alkuun, josta avautui koko aukeaman laajuinen reporttaasi Serie A:n lähes täydestä sarjakierroksesta. Olisikohan siitä kirjoitettu jotakin mielenkiintoista?

Samassa hän hätkähti. Vihellys. Kuka helvetti se oli? Allasalueen toisesta päästä kajahtava korkea ääni sai Antonion laskemaan lehensä hermostuneena. Hän riisui aurinkolasinsa ja katseli kuinka yli-painoinen pariskunta kutsui lastaan äänekkäästi aurinkotuoliensa luokse. Hän tunsi sydämensä hakkaavan villisti – ikään kuin se olisi pyrkinyt väkisin ulos rinnasta. Hän silmäili ympärilleen. Helvetti. Pienikin ärsyke sai hänet kiihtymään.

Hän huokaisi syvään, palautti lasit nenälleen ja siirsi katseensa takaisin jalkapalloon. Hän tiesi lajista tarpeeksi tehdäkseen kiinnostavia havaintoja pelikentän tapahtumista. Oikeastaan maalit olivat hänen mielestään täysin yliarvostettuja. Hän itse näki suoritukset niiden taustalla. Hallitut tapahtumasarjat, jotka ainoastaan tarkka-

silmäisten katsojien oli mahdollista havaita maalia edeltävien sekuntien aikana. Vain yksinkertaiset keskittyivät maaleihin. Lau-massa juoksevien jyrksijöiden tavoin he seurasivat tiettyjä ilmiöitä, koska ne joko näyttivät tai kuulostivat merkityksellisiltä, olivat viihdyttäviä tai koska niiden sisällyttäminen omaan arkeen oli heidän sosiaalisen statuksensa kannalta suotavaa. Idiootit. Suurin kauneus ja nerokkuus sijaitsi lähes poikkeuksetta vedenpinnan alapuolella – siellä mihin suurin osa jäävuorta oli kätkeytynyt.

Antonio vilkaisi kelloaan. Ei nähdäkseen aikaa, sillä tiesi sen olevan noin viisi iltapäivällä, vaan ihailiakseen uutta IWC Portofinoa, jonka oli aikaisemmin päivällä ostanut eräästä vanhankaupungin kelloliikkeestä pitkän harkinnan tuloksena. Valkoisen kellotaulun, teräksisen kuoren sekä krokotiilinnahkaisen mustan rannekkeen yhdistelmä oli yksinkertaisen elegantti. Käyttökelloksi sopivan kal-lis muttei liian huomiota herättävä. Kello täydensi mainiosti hänen välimerellistä pukeutumistaan. Ylävartaloa verhosi valkoinen puu-villainen kauluspaita. Jalassaan hänellä oli beiget tyköistuvat housut ja tummanruskeat purjehduskengät. Ei suinkaan kalleimpia merkkejä. Pääasia oli, että vaatteet näyttivät hyviltä ja laadukkailta.

Jäntevä pitkä tarjoilija ilmestyi hänen vierelleen pulloja ja laseja kannatteleva tarjotin kädessään. Hän laski pöydälle aivan liikaa jäitä ja arvaten turhan vähän giniä sisältävän pitkän lasin. Jäiden seasta saattoi erottaa kurkkuviipaleen, joka oli leikattu liian ohueksi ja joka tuskin riittäisi antamaan Hendricksille sen ansaitseman herkullisen sivumaun. Kevyellä ranneliikkeellä tarjoilija annosteli lasiin hiukkasen tonicia ja laski sitten lähes täyden pullon pöydälle. Antonio nosti katseensa lehdestä ja nyökkäsi hyväksyvästi.

Hän taitteli sanomalehden pöydälle keskittyäkseen juomaansa hetken sataprosenttisesti. Hän siirteli katsettaan pitkin anniskelu- aluetta, joka oli sisustettu valkoisin terassikalustein. Iltapäivä oli kaunis – hän voisi Geoffin puhelua odotellessaan nautiskella useammankin virvokkeen. Tänään tuskin tapahtuisi enää mitään tähdellistä. Ikuisuudelta tuntuva odottelu teki hänestä ärtyneen ja vainoharhaisen. Tämä vitun hitaasti kuluva aika tulisi todennäköi- sesti jatkumaan. Hän oli viettänyt hotellissa jo kolme piinaavan pit-

kää päivää, eikä loppua ollut näkyvissä. Geoff ei ollut vuosiin pyytänyt häntä odottamaan. Eikä koskaan ennen ollut pitänyt tehtävän yksityiskohtia salassa. Ei ainakaan näin pitkään. Tämä keikka oli selvästi erilainen.

Antonio maistoi juomaansa ja sulki silmänsä. Toisaalta jos Geoff halusi hänen odottavan kärsivällisenä, viiden tähden luksushotelli oli siihen oikea paikka. Asiat olisivat voineet olla paljon hulluminkin.

Aurinkoisen allasterassin kaiuttimista soi juuri sopivalla äänenvoimakkuudella Aretha Franklinin ”I say a little prayer” -kappale, tosin jonkun muun esittämänä coverversiona. Mikäs siinä, vaikka hän olisi tietysti mieluummin kuunnellut alkuperäistä. Antonio ravisteli lasia saadakseen jäät asettumaan tasaisemmin ja kaatoi niiden päälle lisää tonicia. Hän nosti lasin varovasti huulilleen ja huomasi yllätyksekseen, että drinkki maistui hyvältä ja raikkaalta. Jäiden määrä saattoi näin lämpimänä päivänä olla sittenkin sopiva. Kurkkuviipale oli joka tapauksessa liian pieni – sen suhteen hän ei tekisi myönnytyksiä.

Hänen ajatuksensa katkesi kun pöydällä lepäävä Samsung alkoi yhtäkkiä väristä. Juoma läikkyi ranteelle hänen noukkiessaan puhelimen käteensä. Adrenaliinikuohu väistyi kuitenkin nopeasti pettymyksen tieltä. Se ei ollut Geoff vaan venäläinen tyttö, jota hän oli tapaillut muutaman viikon kesäkuussa. Kuvankaunis brunetti, jolla oli barbienuken vartalo ja lähestulkoon mauttomat silikonit. Mutta makuuhuoneen ulkopuolella heillä ei ollut mitään yhteistä. Hän oli käskenyt bimbon olla soittelematta. Ehkä hänen olisi pitänyt sanoa se selkeämmin.

Antonio hiljensi puhelun ja kumosi lasinsa tyhjäksi. Missä vitussa Geoffin puhelu viipyi? Se ainoa puhelu, joka saisi hänen mielensä levolliseksi.

2

Helsinki

Voimakas sade ja tuuli piiskasivat Katajanokan vierasvenesatamaa ja saivat vielä muutama päivä aikaisemmin kauniissa poutasäässä kylpeneet veneet vaappumaan puolelta toiselle äänekkäästi natis-ten kuin vanhat keinutuolit. Tavanomaista lämpimämpi alkusyksy oli ensin voittanut helsinkiläiset puolelleen ja kääntänyt sitten takinsa niin nopeasti, että jopa optimistisimmat kesäihmiset joutuivat myöntämään tappionsa vaakasuoraksi sateeksi muuttuneessa ulkoilusäässä.

Pitkään sadeviittaan sonnustautunut mies harppoi pitkin Katajanokan Laivastokatua väistellen tuulen suuntaisesti eläviä suuria lätäköitä. Hänen edessään levittyi mahtipontinen, san-kan sateen harmaankeltaiseksi värjäämä Merikasarmi. Etenkin läheltä katsottuna se näytti valtavalta palatsilta, joka koollaan ja tyyllillään dominoi alueen yleisilmettä. Hän muisti, että raken-nuksen oli suunnitellut Carl Ludvig Engel joskus 1800-luvulla venäläisen sotaväen käyttöön ja että muutaman viimeisen vuosi-kymmenen ajan Merikasarmi oli toiminut ulkoasiainministeriön majapaikkana. Viilettäessään kohti ovea hän pohti, miten oli pit-kän poliisipäällystöuransa aikana onnistunut välttymään vierai-lulta ministeriön tiloissa.

Juuri kun hän luuli selvinneensä kävelystä suhteellisen kuivin ja-loin, hän upotti kenkensä tulvivasta kaivosta muodostuneeseen lammikkoon vain muutaman askeleen päässä ulkoasiainministe-riön poliittisen osaston sisäänkäynnistä.

»Perkele!» hän tuhahti ja kiirehti sisään ovesta, jonka nuori nainen oli hänelle sekunteja aikaisemmin varta vasten avannut. Hän pysähtyi oven sisäpuolelle ja katseli naista vaikuttuneena. Vaaleat pitkät hiukset, tummasankaiset silmälasit, tyylikäs vartaloa myötäilevä valkoinen jakkupuku ja mustat korkeakorkoiset kengät. Tytöllä saattaisi olla vaikeuksia selvitä kotimatkastaan tuossa kelissä menettämättä hohtavaa olemustaan.

»Hienoa, että pääsitte tulemaan näin lyhyellä varoitusajalla. Kas-tuitteko pahasti?» nainen kysyi ystävällisesti hymyillen ja auttoi samalla märän viitan hänen yltään. Hän tiesi näyttävänsä uitetulta koiralta ja ymmärsi olla vastaamatta naisen retoriseen kysymykseen.

»Kalossit pitäisi nähtävästi pitää saatavilla myös kesällä», hän naurahti kömpelösti ja jatkoi: »Onko hän jo paikalla?»

»Hän odottaa teitä. Minä olen Annika Lehto, ministeriön hallinnollinen avustaja.» Nainen ojensi siron kätensä. Hämäläinen vilkaisi kiusaantuneena märkää kättään, pyyhkäisi sitä nopeasti housunlahkeeseen ja ojensi sen lopulta naiselle.

»Nimeni on Raimo Hämäläinen, olen...»

»Helsingin poliisilaitoksen apulaispoliisipäällikkö. Valtiosihteeri on odottanut teitä», Annika Lehto täydensi itsevarmasti ja osoitti kohti Merikasarmin rappusia. »Tulkaa perässäni, olkaa hyvä.»

Keskustelua sanallakaan jatkamatta he nousivat portaita toiseen kerrokseen ja etenivät rinnakkain kohti valtiosihteerin työhuonetta. Koruttoman käytävän sisustusta ei ollut suunniteltu parantamaan tilan akustiikkaa, ja Annika Lehdon korkokenkien terävä kopina kiiri epäilemättä pitkän käytävän varrella sijaitsevien toimistohuoneiden ovien taakse. Apulaispoliisipäällikkö siirsi vaivihkaa katseensa Lehtoon kun he ohittivat käytävälle sijoitetun nahkasohvan ja sen viereen asennetun vesiautomaatin. Hyvin kaunis nainen. Seksikäs ja itsevarma. Iältään tuskin yli kahdenkymmenenviiden. Hän laski katseensa takaisin omiin jalkateriinsä ja kirosi mielessään, ettei keksinyt mitään sopivaa sanottavaa. Vasta kun nainen hidasti askeleitaan valtiosihteerin huoneen ovelle saapumisen merkiksi, Hämäläinen sai suunsa avattua.

»Oletko ollut täällä töissä kauankin?» hän kysyi ja yskähti.

Annika Lehto oli jo painanut oven viereen sijoitettua soittokelloa, ja sisäpuhelimesta kantautuva rahina enteili nopeaa vastausta.

»Sisään vain!» kuulutti päättäväinen ääni pienestä valkoisesta kaiuttimesta. Nainen kohautti olkapäitään ja hymyili vieraalle kuin pahoitellakseen keskustelun ennen aikaista päättymistä. Sitten hän avasi oven ja viittoi apulaispoliisipäällikön astumaan peremmälle valtiosihteerin työhuoneeseen.

Hämäläinen astui kynnyksen yli yhä kylmästä sateesta kankeana. Heitä lähestyi nopein askelein nuorekas mutta epäilemättä neljäkymmenen ikävuoden paremmalle puolelle selviytynyt mies. Hämäläinen ei ollut tavannut miestä henkilökohtaisesti mutta tunnisti valtiosihteerin Ville Mäkelän ulkonäöltä.

»Raimo, kiitos kun tulit näin nopeasti.» Tyköistuvaan pukuun sekä kapeaan silkkisolmioon sonnustautunut Mäkelä ojensi kätensä ja paljasti vitivalkoisen hymynsä.

»Tulin tietysti niin pian kuin vain pääsin», Hämäläinen sanoi ja vilkaisi Annikaa, joka sulki oven ja jättäytyi itse työhuoneen ulkopuolelle.

»Istu ihmeessä alas. Annika hoitaa meille kahvit tuota pikaa.» Mäkelä ohjasi vieraansa huoneen kulmaan, jossa oli neljästä tuolistista ja pienehköstä lasipöydästä koostuva seurusteluryhmä.

»Mukavan oloinen tyttö.»

»Annika on aivan loistava.» Mäkelä väläytti rutiininomaisesti leveän Hollywood-hymyn.

Hämäläinen istahti mustalla nahalla verhoiltuun nojatuoliin ja totesi mielessään, ettei valtiosihteerin työhuoneessa ollut juuri hukaneliöitä. Se olisi kaikessa tilatehokkuudessaan varmasti kestänyt kriittisenkin veronmaksajan tarkastelun. Tuolit oli ahdettu niin lähelle seinustan kirjahyllyä, että taakse nojautuessaan hän tunsisi niskassaan kovakantisten opusten selkämykset. Hyllyn toisessa päässä karttapallo ja suuri viherkasvi näyttivät taistelevan kynsin hampain elintilastaan liian pienellä korokkeella. Ikkunoiden edessä seisoi jyrkevä työpöytä, joka huoneen pienestä koosta huolimatta toi tilaan juuri sopivan annoksen amerikkalaisista tv-sarjoista tuttua politi-

kan glamouria. Kaiken kaikkiaan toimisto oli laadukkaine huonekaluineen ja paksukehyksine tauluineen varsin vaikuttava. Jopa viihdyttäjä.

Valtiosihteeri Mäkelä kiersi päättäväisin askelin työpöytänsä taakse, istuutui ketterästi mustaan toimistotuoliinsa ja avasi laahavasta ja kolisevasta äänestä päätellen huonosti öljytyn vetolaatikon. Hän nosti pöydälle muutamia kulmakansioita ja levitti ne eteensä pöydälle. Sitten hän työnsi yhden erilleen muista ja sujautti loput takaisin pöytälaatikkoon. Hän palasi Hämäläisen luokse, istuutui vastapäiseen nojatuoliin ja laski pöydälle avonaisen kansion. Päälimmäisenä paperipinossa oli hymyilevä kasvokuva nuorehkosta vaaleahiuksisesta miehestä. Hämäläinen tunnisti kuvan miehen välittömästi.

3

»Kuinka paljon tiedät kuvan miehestä?» valtiosihteeri Mäkelä kysyi äänensävyllä, joka teki tilanteesta pikemminkin epämuodollisen juttutuokion kuin haudanvakavan virkatehtävän.

Hämäläinen yskäisi nyrkkiinsä ja katsoi valokuvaa. Suomalaiselle medialle ja sitä seuraavalle suurelle yleisölle entuudestaan täysin tuntematon hahmo oli nyt toista aamua päivälehtien otsikoissa: mies oli kadonnut jäljettömiin Kroatiaassa. Hämäläinen ei työnsä puolesta ollut törmännyt juttuun aikaisemmin eikä tiennyt miehestä sen enempää kuin kukaan muukaan uutisia seuraava kansalainen. Miksi olisikaan, katoaminenhan oli tapahtunut kaukana Balkanilla.

»Jare Westerlund, Suomen suurlähetystön osastosihteeri ja konsuli Zagrebissa Kroatiaassa. Toiminut kahdessakin eri virassa Zagrebin lähetystössä kuluneen kahden vuoden aikana. Ilmoitettiin kadonneeksi vajaa viikko sitten, kun hän ei palannut töihin lomansa jälkeen. Ja ilmeisesti miestä oli tätä ennen uhkailtu pariinkin otteeseen», Hämäläinen lasketteli lakonisesti saaden litanian kuulostamaan lähes ulkoa opetellulta.

Mäkelä näytti yllättyneeltä.

»Vaikuttavaa, Raimo. Vaikuttavaa. Arvelinkin, että olet kartalla tapauksesta. Ymmärrät siis, että ulkoasiainministeriöllä on käsissään todella kuuma peruna», valtiosihteeri Mäkelä huokaisi ja risti kätensä rintansa korkeudelle. Hän puri hetken huultaan ja jatkoi: »Me mokasimme, Raimo. Ministeriö mokasi. Lehdet ovat ristiinnaulinneet meidät väittäen, että emme osaa huolehtia omistamme maailmalla. Lehdistön sekä joidenkin jeesustelijoiden yksi-

mielinen, joskin mielestäni jälkiviisauteen sortuva näkemys on, että Westerlund olisi pitänyt siirtää Zagrebista muihin tehtäviin. Aina-kin siksi aikaa, kunnes uhkausten alkuperä olisi saatu selville», Mäkelä sanoi ja vaiken hetkeksi mutta säilytti intensiivisen katsekontaktinsa apulaispoliisipäällikköön.

Hämäläinen ei sanonut mitään. Hän oli uransa aikana törmännyt vastaaviin tapauksiin, joissa esimerkiksi suuryritysten johtajien saamia uhkauksia ei otettu vakavasti, koska niitä ei ollut koskaan ennenkään pantu täytäntöön. Suojelupoliisissa oltiin yleisesti sitä mieltä, että tosissaan murhaa tai vahingontekoa suunnittelevat tahot tuskin halusivat varoittaa uhria etukäteen ja näin ollen tiukentaa mahdollisia turvatoimia. Jos joku haluttiin hengiltä, hänet otettiin hengiltä.

Pelottelulla sen sijaan oli aivan oma yksinkertainen tarkoituksensa – saada kohde noudattamaan jotakin tiettyä toimintamallia. Usein kyse oli siitä, että uhkaillun piti joko ummistaa silmänsä, olla tekevä jokin tai yksinkertaisesti pitää suunsa kiinni. Westerlundin kohdalla tiedotusvälineet eivät olleet valottaneet uhkausten sisältöä, joten niiden muodostaman turvallisuusrisikin vakavuudesta Hämäläisellä ei ollut mitään käsitystä. Sitä paitsi vaikka uhkausten ja katoamisen yhteys vaikutti todennäköiseltä, konkreettista näyttöä siitä ei vielä ollut.

Juuri kun Hämäläinen oli hiljaisuuden rikkoakseen vastaamassa jotakin ympäröivään diplomaattista, huoneen ovi avautui ja sisään astui nainen korkokenkien kopinan sekä astioiden kilinän saattelemana. Annika Lehto asetti pöydälle keltaisen puutarjottimen, joka muistutti Hämäläistä poliisikoulun ruokalan linjastosta. Annika hymyili ja poistui huoneesta itsevarmoin askelin molempien miesten kiittäessä hiljaa mutisten. Hämäläinen katsoi vaivihkaa naisen perään ja ehti tallentaa verkkokalvoilleen kuvan kiinteää takapuolta myötäilevästä hameesta. Sitten hän katsoi Mäkelää ja mietti, kiinnittikö tämä edes vahingossa huomiota avustajansa viehättävään olemukseen. Äkkiseltään vaikutti, että valtiosihteerin oli liian työorientoitunut ja joviaali virittääkseen itsensä ja alaisensa välille minkäänlaista seksuaalista jännitettä.

»Ymmärrät varmaan, että meidän on nyt ministeriössä minimoitava vahingot», Mäkelä sanoi ja kaatoi kahvia. Hämäläinen otti vastaan höyryävän kupin, nyökkäsi kevyesti ja odotti valtiosihteerin jatkavan lausettaan.

»Meidän on pakko löytää Westerlund. Mikäli kyseessä on henkirikos, se on selvitettävä ja syylliset on saatava vastuuseen.» Mäkelä loi apulaispoliisipäällikköön vuorostaan odottavan katseen.

»Onko Kroatian poliisi saanut mitään selville?» Hämäläinen kysyi, vaikka aavisti istuvansa valtiosihteerin nojatuolissa juuri siitä syystä, että kroatialaisten virkaveljien tutkimukset olivat olleet tuloksettomia.

»Ei mitään konkreettista. Olemme painostaneet Zagabria kaikin keinoin ja ulkoministeri on henkilökohtaisesti ollut yhteydessä Kroatiaan ja vaatinut tarvittavien resurssien vapauttamista tutkintaan. Sikäläisille päättäjille on tehty selväksi, että Suomen suurlähetystön osastosihteerin uhkailu ja hänen viikko sitten tapahtunut katoamisensa voivat vahingoittaa maiden välisiä diplomaattisia suhteita pysyvästi.» Mäkelä taivutti päätään puolelta toiselle ikään kuin venytelläkseen äkillisesti kiristyneitä niskalihaksiaan ja jatkoi päätäväisen kiivaaseen sävyyn:

»Kroatiasta tuli pari viikkoa sitten Euroopan unionin 28. jäsenmaa. Liittymisprosessi kesti kymmenen vuotta. Nyt he luulevat ettei yksi kadonnut Suomen kansalainen – ja vieläpä lähetystön mies – voi enää heiluttaa heidän asemaansa. Jos katoaminen olisi tapahtunut muutama vuosi sitten hakuprosessin ollessa vielä haavoittuvaisessa vaiheessa, siellä olisi nyt tuhat poliisia ja vapaaehtoista etsimässä Westerlundia koirien ja kissojen kanssa. Etenkin jos olisimme saaneet tapaukselle Euroopan laajuisen medianäkyvyyden.»

Hämäläinen asetti kahvikuppinsa pöydälle ja pohti, miksi valtiosihteerin sortui täysin turhaan jossitteluun. Hän oli pannut merkille Mäkelän huonosti peiteltyä epätoivon ja sai siitä hetkellisesti itsevarmuutta. Hänellä ei ollut mitään pelissä, mutta kaikesta päätellen ministeriö tarvitsi hänen apuaan – siitä syystähän hänet oli tänne kiireesti kutsuttu.

»Pahoittelen uteliaisuuttani, valtiosihteerin...»

»Sano Ville vain», Mäkelä keskeytti.

Hämäläinen vastasi sinunkauppoihin kiusaantuneella hymyllä ja jatkoi: »Olen utelias kuulemaan, miten Helsingin poliisilaitos voi auttaa ministeriötä tässä asiassa?»

»No niin, olin juuri pääsemässä siihen», Mäkelä sanoi ja nousi levottoman oloisena tuoliltaan. Hän asteli takaisin kirjoituspöytänsä luokse ja istuutui sen ääreen. »Ministeriö on päättänyt lähettää Zagrebiin tutkijoita, joiden tehtävänä on selvittää Westerlundin kohtalo», hän sanoi totisena ja hieroi niskaansa.

Hämäläinen kurtisti kulmiaan.

»Tutkijoita? Onko Kroatian viranomaisten kanssa sovittu yhteistyöstä?»

»Kyllä. Mutta heillä ei tule olemaan virallisesti poliisivaltuuksia Kroatian maaperällä. Tutkijoiden toiminta tullaan pitämään tois-
taiseksi mahdollisimman salaisena, ja siitä on keskusteltu luottamuksellisesti Zagrebin päässä ainoastaan suurlähettilään, lähetystön kroatialaisen kunniakonsulin sekä kaupungin poliisin henkirikososaston päällikön kanssa.»

Mäkelä antoi vaikenemisellaan Hämäläiselle aikaa sulatella kuulemaansa. Tämä nousi tuoliltaan ja napitti takkiaan. Sitten hän astui muutaman askeleen kohti valtiosihteerin kirjoituspöytää ja avasi suunsa epäröiden: »Lehdistö vaatii ministeriöltä toimenpiteitä ja nyt suunnitelmanne on lähettää paikalle joukko tutkijoita, joiden toimista tai koko olemassaolosta ette voi edes tiedottaa?»

Valtiosihteerin kasvoille levisi oivaltava hymy, mutta hän ei keskeyttänyt vierastaan. Hämäläinen siristi silmiään hämmentyneenä ja jatkoi: »Tämä toimenpidehän ei varsinaisesti laukaise teihin kohdistuvaa painetta tehdä asialle jotain.»

»Se on aivan totta», Mäkelä sanoi ja siveli sormellaan pöydällä lepäävien valokuvien kehyksiä. »Meitä tullaan hiillostamaan, mutta vain siihen asti kunnes Westerlundin kohtalo selviää. Sitten voimme kertoa toimineemme salassa taataksemme työryhmän turvallisuuden ja tehtävän onnistumisen.»

»Tämä kaikki siis tietysti olettaen, että Westerlund löytyy – elävänä tai kuolleena», Hämäläinen ehti sanoa väliin.

»Aivan niin. Toivotaan parasta, mutta pelätään samalla pahinta.» Mäkelä kohotti sormensa pystyyn saadakseen vieraansa täyden huomion ja hiljensi sitten ääntään lähes kuiskaukseksi. »Tässä kohtaa tarvitaan sinua, Raimo. Mainitsin äsken työryhmän, vaikka tutkijoita tulee todellisuudessa olemaan vain kaksi.»

»Kaksi tutkijaa?»

»Uskomme, että liian suuri joukko saattaisi herättää turhaa huomiota. Etenkin kun emme vielä ole varmoja kehen Zagrebissa voi luottaa. On niin ikään tärkeää, että tieto tehtävästä ei leviä edes täällä Suomen päässä», Mäkelä sanoi ja nousi rauhallisesti seisomaan pöytänsä taakse.

Hämäläinen tunsikin kylmien väreiden kulkevan selkärankaansa pitkin. Nyt hän ymmärsi palaverin kiireellisen aikataulun ja hämyisen agendan. Se, että juttu jouduttaisiin ratkaisemaan vieraalla maaperällä, toisi aivan uudenlaisia paineita. Vastassa saattaisi olla ties minkä kaliiberin rikollisia. Hän selvitti karheaksi muuttunutta kurkkuaan yskäisemällä ennen kuin rohkaistui jälleen avaamaan suunsa.

»Ymmärrän. Keitä olette kaavailleet lähetettäväksi Kroatiaan?»

Mäkelä käveli kirjoituspöytänsä takaa aivan Hämäläisen eteen ja naurahti lempeästi.

»Älä huoli Raimo. Olet hyvä poliisi, mutta sinua tarvitaan täällä. Sen sijaan haluaisin, että otat heti yhteyttä Daniel Kuismaan. Haluaisin hänen lentävän Zagrebiin aikaisin huomisaamuna.»

4

Dubrovnik, Kroatia

Antonio Franzo seisoj hotellin aulabaarissa ja koputteli sormiaan tiskiä vasten. Hän oli jo päättänyt tilata oluen mutta alkoi nyt harkita siirtymistä vesilinjalle. Tuntikausia kestänyt auringossa oleskelu oli tehnyt olon huteraksi. Hän painoi silmänsä kiinni ja etsi kädellään otetta baarijakkarasta. Hänen olisi istuuduttava hetkeksi, jottei menettäisi tasapainoaan.

Kiusallista. Hän oli ehtinyt nauttia allasbaarissa muutamassa tunnissa ainakin neljä Hendricks Tonicia sekä muutaman oluen mutta vettä hän ei ollut muistanut juoda. Amatöörin virhe.

»Sir?» baarimestari kysyi ja kuivasi käsiään valkoiseen liinaan.

»Hanaolut ja pullo kivennäisvettä, kiitos», Antonio sanoi ja huomasi olevansa tyytyväinen nopeasti järkeilemäänsä kompromissiin. Baarimestari oli tilanteen tasalla ja kaatoi asiakkaalleen lasin kivennäisvettä oluen vielä valuessa hanasta. Antonio tarttui lasiin ja tyhjensi sen rauhallisesti yhtä kyytiä. Pitkän ja alkoholintäyteisen terassipäivän jälkeen vesi maistui käsittämättömän hyvältä ja hän tunsu heikotuksen häviävän kulaus kulaukselta.

Ikuisuudelta tuntuva odottaminen ja stressi tulevasta tehtävästä olivat saaneet hänet juomaan itsensä poikkeuksellisen vahvaan humalaan. Hän ajatteli Geoffin ohjetta: ”Ui, juo, nauti auringosta, lueskele, tilaa hotellille huora. Mitä tulee tehtävään, odota. Informoin sinua hyvissä ajoin.” Vitut. Hänen kirjautumisestaan hotelliin oli vierähtänyt jo kolme päivää, eikä hän ollut saanut Geoffilta min-

käänlaista viestiä. Odottaminen oli hulppeista puitteista huolimatta alkanut vähitellen tuntua työltä.

Baarimestari asetti hitaasti valuneen oluttuopin baaritiskille.

»Olkaa hyvä, sir.»

»Huoneen 538 laskuun.» Antonio kumosi lopun kivennäisveden kurkkuunsa suoraan pullosta. Hän kiepautti baarijakkaran rauhallisesti ympäri ja liikutti katsettaan huoneen päästä päähän arvioiden näkemäänsä. Dubrovnik Palace ei ollut tyyppillinen viiden tähden hotelli. Aulan sohva- ja nojatuoliryhmät levittyivät hämmästyttävän laajalle alueelle betonia ja lasia suosivassa hallimaisessa tilassa, joka tuntui kooltaan olevan lähempänä lentoterminaalia kuin hotellin aulaa. Katosta lattiaan ulottuvista suurista ikkunoista avautui kaunis näkymä merelle kohti jättiläismäisten hampaiden muotoisia saaria ja parasta aikaa horisonttiin hiljalleen uppoavaa ja sen punaiseksi värjäävää aurinkoa. Näennäisestä askeettisuudestaan huolimatta tilaan oli onnistuttu ripottelemaan elegantteja yksityiskoh- tia, jotka yksinkertaisuudessaan lisäsivät hienostunutta ja arvokasta vaikutelmaa. Antonio piti tavasta, jolla hotellin pelkistetty mutta onnistunut sisustus viestitti muille huippuhotelleille kuinka luksusta ei nykypäivänä enää luotu kristallikruunuilla, kullatuilla pyl- väillä tai marmorilaatoilla.

Antonio laski tyhjän olutlasin pöydälle ja pohti tilaisiko toisen vai siirtyisikö uuden vesipullon myötä takaisin väkevään tavaraan. Hän silmäili tutkivasti kaapin valikoimaa. Ylimmällä hyllyllä hänen katseensa kiinnittyi avaamattomaan Old Overholtiin. Pullo toi hänen mieleensä Silvian.

Silvia-niminen prostituoitu oli esiteltyt hänelle kyseisen ruis- viskin Dubain Burj Al Arab -hotellin näköalabaarissa muutama vuosi aikaisemmin. Antonio oli ollut siellä työmatkalla Geoffin kanssa, ja Silvia oli pyytänyt saada istua heidän seurueensa pöy- tään, koska tarvitsi sanojensa mukaan tukikohdan pitkää ja työn- täyteistä iltaa varten. Nainen vakuutti maksavansa omat juo- mansa ja selitti Antoniolle, että jos hän ei kuuluisi miesvoittoi- seen seurueeseen, portsarit heittäisivät hänet ulos yökerhosta. Vastalahjaksi Silvia lupasi hoitaa Antoniolle ja hänen seurueel-

leen tarvittaessa sopivat palvelut ja vieläpä tuntuvalta alennuksella.

Normaalisti Antonio olisi tarttunut tarjoukseen. Hän piti kauনিista naisista, eikä seksistä maksaminen ollut hänelle kynnyskysymys. Silvia oli kuitenkin erilainen. Hetkinä, jotka Silvia vietti heidän pöydässään eikä ollut baarista löytämiensä asiakkaiden – tai ”Joh-nien” kuten hän itse heitä kutsui – kanssa jossain hotellin sadoista huoneista, he olivat juoneet, jutelleet ja nauraneet yhdessä. Antonio muisti kysyneensä Silvialta, miksi niin älykäs, huumorintajuinen ja viehättävä tyttö oli ajautunut maksulliseksi naiseksi. Silloin tunnelma oli muuttunut viileäksi ja Antonio oli nopeasti vaihtanut aihetta. Silvia oli lempeästi sutaissut pois Antonion housuille karissutta tuhkua ja kuiskannut käyvänsä naistenhuoneessa. Joitakin hetkiä myöhemmin tarjoilija oli tullut kertomaan, että seurueessa iltaa viettänyt neiti oli joutunut valitettavasti lähtemään mutta oli ennen lähtöään tilannut ja maksanut ystävilleen pullon Old Overholtia. Pullon ja tarjottimen väliin taiteltuun valkoiseen liinaan oli kirjoitettu mustalla kuulakärkikynällä: *Kiitos, Tony. Kokeile tätä, pi-dät varmasti.*

Antonio oli juuri varovasti kohottanut etusormensa saadakseen jälleen baarimikon huomion, kun hän tunsu värinän reittään vasten. Väljien kangashousujen syvät taskut olivat imaisseet matkapuheli-men hankalaan paikkaan avainnippun alle, ja Antonion oli noustava jakkaralta saadakseen puhelimen käteensä. Hän tuijotti näyttöä yhtä aikaa hermostuneena mutta samalla valtavan helpottuneena. Jo oli helvetti aikakin. Kosketusnäytöllä vilkkui sinnikkäästi *Saa-puva puhelu – GEOFF.*

"Hän oli palannut helvettiin, josta oli joskus vannonut pysyvänsä kaukana."

Kroatia. Kutsuvan turkoosina välkehtivä Adrianmeri. Vehreä vuoristo. Aurinko. Samoissa maisemissa on käyty veristä sotaa vain parikymmentä vuotta aiemmin. Siihen on osallistunut myös Daniel Kuisma, puolustusvoimien erityisasiantuntija joka palaa Kroatiaan selvittämään Suomen suurlähetystön työntekijän katoamista. Ja saa monien henkeäsalpaavien käännteiden jälkeen huomata, että sodalla on paljon pidemmät varjot kuin hän osasi ikinä kuvitella.

Max Seeckin esikoisteos on kansainvälisen tason tiheätunnelmainen trilleri, jonka nerokas juoni on niin taiten punottu että kirjaa on mahdotonta laskea käsistään ennen kuin viimeinenkin sivu on luettu.

#kirja
WWW.KIRJA.FI

84.2 ISBN 978-951-31-9012-5

